

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 15 | 1. AUGUST 1923 | 72. AARGANG

VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET.

(Af Ældste *Orson F. Whitney* af de Tolvs Raad.)

II.

FRA DØDEN TIL LIVET.

Ligesom Lydighed bringer Velsignelser, saaledes vil Ulydighed paaføre Fordømmelse. I begge Tilfælde er Resultatet uundgaaeligt og er en Følge af guddommelige Loves Virksomhed. Det var Adams Ulydighed, der paaførte Menneskeslægten evig Død. Det var Lydighed, udvist af et Væsen, der ikke kom for at gøre sin egen, men Faderens Vilje, af hvem han var udsendt, og han kom og forløste den faldne Menneskehed, gjorde den døde Verden levende og aabnede Vejen til evig Herlighed.

Kristi Forsoning var en Naadens Handling, en Gave fra Gud til alle Mennesker. Den kommer alle tilgode, de ugudelige saavel som de retfærdige; thi formedelst Forsoningen vil alle blive bragt frem af Graven. Dette er ubetinget retfærdigt. Adams Efterkommere blev Døden underkastet uden selv at være Skyld deri. Det er derfor særdeles rigtigt, at deres Forløsning skulde finde Sted uden Betingelser.

Men Forløsning fra Død er ikke Frelse; ej heller er Frelse Ophøjelse. Alle Mennesker vil blive forløste — oprejste af Graven — men alle vil ikke undgaa Fordømmelse ved den endelige Dom. Og mange af de frelste vil ikke naa frem til den højeste evige Lykketilstand, den himmelske Ophøjelse eller Herlighed. Forløsningen er fri for alle, men Mennesker maa selv »udarbejde» deres Frelse og erhverve sig Ophøjelse ved fortsat, vedvarende, opadgaaende Bestræbelser. Frelse og Ophøjelse er først og fremmest afhængige af Guds Naade, men de er ligeledes Frugterne af Menneskets Adlydelse af Evangeliet. Gud har i sin Naade skænket Menneskene Lejligheden til at naa den højeste Herlighed, men paa Betingelse af Lydighed mod denne Herligheds Love.

Hvilke særlige Lydighedshandlinger forlanges af Menneskene, for at han, som forløste dem, ligeledes maa kunne frelse og ophøje dem? Hvad maa Mennesket selv gøre, for at han kan have Gavn af de store Ting, der er udført for ham? Med andre Ord, hvorledes skal en Udlænding, der søger Borgerskab i Himmeriges Rige, erhverve sig dette? Hvad er de guddommelige Betingelser for Indfødsret?

Disse eller lignende Spørgsmaal blev stillet til Peter, den galilæiske Fisker, Øversten blandt de tolv særlige Vidner om den opstandne Frelser og Herre. Det var i Jerusalem paa Pinsefestens Dag. Peter havde forkyndt »Kristus og ham korsfæstet«, og den forsamlede Mængde ramtes af Samvittighedens Stemme, og Peters Ord »stak dem i Hjertet«, og de raabte til ham og de øvrige Apostle: »I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre?« Et Spørgsmaal blev her fremsat, som de lærdeste Filosofer paa den Tid ikke kunde have besvaret. Hverken Farisæer eller Saducæer, Stoiker eller Epikuræer kunde have løst dette Problem. Cæsar, der sad paa Tronen som Verdens Hersker, vilde være kommen i Forlegenhed, om dette Spørgsmaal var bleven rettet til ham: Hvad skal Mennesker gøre for at blive frelst? Ikke saaledes med den galilæiske Fisker. Han vidste, hvad der var at gøre, og han fortalte dem det uden Omsvøb:

»Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave.

Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn og for alle dem, som er langt borte, saa mange, som Herren vor Gud vil tilkalde.«

Disse Betingelser er ikke blevne forandrede. De er gældende i Dag, og de vil vedblive at gælde, saa længe Evangeliet forkyndes, gennem hvilket Verdens Frelse alene kan opnaas. Peter sagde ikke, at dette var *alle* Evangeliets Fordringer; men han besvarede det til ham stillede Spørgsmaal, og hans Ord var et passende og tilstrækkeligt Svar til disse Mennesker.

Det Budskab, som Peter og hans Medbrødre forkyndte, var det evige Evangelium, det samme i Gaar, i Dag og for evigt. De var ikke de første til at forkynde det, ejheller havde det sin Oprindelse i denne eller nogen anden Tidsperiode. Det er et Barn af Evigheden, født i Himlene, før denne Verdens Grundvold blev lagt, og det havde været paa Jorden atter og atter før Kristi og hans Apostles Tid.

Da Adam og Eva havde overtraadt Guds Befaling ved at nyde af den forbudne Frugt, var det som om Menneskeslægten var falden ned i en Afgrund, hvorfra det var den umuligt ved egen Hjælp alene at komme op; Menneskene kunde ikke klatre op, thi de vidste ikke, hvorledes de skulde klatre, og selv om de vidste det, var der intet at klatre op ad. Ved egen Hjælp kunde Mennesket intet udrette for sin egen Befrielse. Babelstaarnet er et Symbol paa Forholdet: Alle Menneskets Bestræbelser paa at naa Himmelen uden guddommelig Bistand maa ende i Forvirring og Skuffelse. I sin dødelige Tilstand trængte Adam til Hjælp, som Gud alene kan give. Han maatte have en Stige, ad hvilken han kunde klatre op fra Afgrundens Dyb.

Jesu Kristi Evangelium er Midlet til Menneskenes Frigørelse fra Syndens og Dødens Slaveri. Uden dette er der ingen Forløsning, ingen Frelse og ingen Ophøjelse. Det er den

Trappe, der fører fra Trældom til Frihed, en Stige fra Mørke til Lys.

Men noget mere end den blotte Nærværelse og Forkyndelse af Evangeliet er nødvendigt. Mennesket maa tage fat paa det, holde ved det og trofast efterleve dets Principper. Det er ikke en Stedfortræder for Selvhjælp. Hensigten med det er ikke at overflødiggøre Menneskets Bestræbelser for at naa Maalet. Evangeliet er det guddommeligt beskikkede Middel, hvorved disse Bestræbelser bliver kronede med Held. Det udfører for Mennesket, hvad han ikke kan udføre for sig selv. Det viser ham, hvad han selv formaar at gøre og forlanger dette af ham. Alt det øvrige bliver udført for ham.

For Evangeliet blev tilvejebragt eller gjort tilgængeligt for det faldne Menneske, kunde han ikke hæve sig op af sin hjælpeløse Tilstand. Afgrunden var for dyb, Siderne for stejle. Hvor stor Intelligens og Dygtighed han end besad, var denne dog aldeles unyttig, saa længe han var i Dybet. Men naar Stigen er sænket ned til ham, kan han i fuldeste Maal bruge de af Herren skænkede Evner og Kræfter; han kan klatre op fra Jorden til Himmelen, Trin for Trin. Dersom han nægter at klatre eller forsømmer at bruge de ved Haanden værende Midler, hvorved han kan stige op, hvem andre end sig selv kan han saa takke for, at han maa blive dernede i Dybet?

ALLE VEJE FØRER TIL ROM.

(Af *D. O. M.* i »Mill. Star«.)

Blandt de mange Vanskeligheder, som Ondsindethed, Misundelse, Had, Mistænksomhed og andre Sandhedens Fjender kaster i Vejen for Evangeliet, er der to, som for nærværende synes at være særlig betydningsfulde. Den ene af disse er Fordomsfuldhed, en usund Frugt frembragt af Bagtalelsens og Usandfærdighedens Frø og plantet i den menneskelige Uvidenheds og Lettroenheds frugtbare, men uopdyrkede Jordbund. Saa frodigt har dette skadelige Ukrudt vokset i Folks

Hjerter, at Sandhedens Fro næppe kan finde en Plet, hvor de kan saa meget som spire, for ikke at tale om at bære Frugt. Først naar denne Klinte er bleven omhugget og Jorden pløjet og gjort rede, vil Udspredningen af Evangeliets Sæd kun foregaa langsomt og møjsommeligt.

En anden Vanskelighed er en Mening, der ofte hyldes af fordomsfrie Mennesker, nemlig den, at »én Kirke kan være saa god som en anden. De prover alle paa at gore Guds Vilje og vil efterhaanden føre Menneskene tilbage til ham.« Denne Tanke bliver ofte udtrykt i den ældgamle Talemaade: »Alle Veje fører til Rom«.

Ved en vis Lejlighed, da Paulus var ved at blive hudstrogen (Ap. Ger. 22: 25), sagde han til Hovedsmanden: »Er det eder tilladt at hudstryge en romersk Borger uden Dom?« Hovedsmanden holdt inde og meldte dette til Krigsoversten, der spurgte Paulus: »Er du en Romer?« »Ja.« »Jeg har kobt mig denne Borgerret for en stor Sum.« Men Paulus svarede: »Jeg er endog fodt dertil.«

Denne Begivenhed viser, at der var to Maader at erhverve sig romersk Borgerskab paa. Der var mange i Rom, som ikke formedelst Fødsel kunde kræve romersk Borgerskab, ejheller kunde de kobe det eller opnaa det paa nogen anden Maade.

Ved at rejse ad en af de mange Veje, der førte til den store Verdensstad, kunde de naa Byen, komme ind i den og endog deltage i nogle af dens Behageligheder og store Pragt; men før de kunde blive Borgere, maatte de underkaste sig visse foreskrevne Betingelser.

Saaledes er det med Guds Rige. Alle Kirker og alle Religionspartier indeholder noget godt, der leder opad mod vor Faders Rige; men for at blive en Borger i dette Rige maa enhver underordne sig de Betingelser, som dette Riges Konge har opstillet. Der er i Sandhed kun *én Vej*, der fører ind i og giver Adgang til Kristi Kirke, og det er den Vej, som den Herre Jesus Kristus udpegede. »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.«

Reglerne for Modtagelse af Borgerskab i Kristi Kirke er

meget bestemte og saa tydelige, at man maa forbavses over, at saa mange tilsyneladende intelligente og godt uddannede Mennesker vil driste sig til at mene, at de kan blive indladt paa forskellige andre Maader.

Der er kun én, som har Ret til at fastsætte Maaden, hvorpaa Frelse kan opnaas, og det er vor Skaber og Herre, Ophavet til vor Frelse. Han maa sikkert have ment, hvad han sagde, naar han fremsatte de nødvendige Betingelser for Borgerskab i hans Rige.

Læg Mærke til, hvor tydelige hans Ord er: »Uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige.« Og som Forklaring paa denne tilsyneladende gaadefulde Udtalelse siger Mesteren videre til Nikodemus:

»Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.«

Peter, den ledende Apostel, forstod tydeligvis Betydningen af denne Betingelse som et nødvendigt Middel til Opnaaelsen af ikke blot Borgerskab i Kirken, men Frelse i Guds Rige, thi da den forsamlede Mængde blev paavirket af hans Ord og raabte: »I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gøre?« svarede Peter dem og sagde:

»Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.«

Her har vi altsaa de fire Betingelser, de fire nodvendige Principper og Ordinancer, hvis Efterfølgelse er nødvendige for at opnaa Medlemsskab i Kristi Kirke, nemlig: Tro, Omvendelse, Daab og Modtagelsen af den Helligaand.

Tro og Omvendelse er igenfødende Principper ligesaa evige som selve Livet. Ved at søge dem, ved at modtage dem og ved at udøve dem vil enhver oprigtig Person blive ført til Rigets Dør; men Tilladelse til at træde indenfor kan kun opnaas gennem Daabens Ordinance og ved Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Og disse Ordinancer kan kun udfores af bemyndigede Mænd, »kaldet af Gud lig Aaron«.

Der er mange Veje udpeget for os, som leder hen imod Guds Rige, men der er kun én Dør, gennem hvilken Adgang til og Borgerskab deri kan erhverves. Kristus viste dette tydeligt, da han var her paa Jorden; og han har igen aabenbaret det til Menneskene igennem Profeten Joseph Smith. Vejen er ganske tydelig og let at finde og er ligesaa uendelig ophøjet, som den er evig.

Der er mange Veje i saakaldte hedenske og kristne Lande, der fører Mennesker *hen imod* Guds Kirke og Rige, men de, som vil deltage i og modtage en Borgers Privilegier og Velsignelser, maa adlyde Jesu Kristi Evangeliums Principper og Ordinancer.

»Gaar ind ad den snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fortabelsen, og de er mange, som gaa ind ad den; thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de er faa, som finde den.«

STRØTANKER.

Mistænksomhed er et Tegn paa Uvidenhed.

Mange gaar ud efter Uld, men kommer selv klippede tilbage. *Cervantes.*

Det bitreste af alt er at bære vore egne Misgerningers Aag.

Det Menneske, der tragter efter Hævn, holder sine egne Saar aabne.

Tre kan bevare en Hemmelighed, hvis to af dem er døde. *Franklin.*

Mennesker vil strides om Religionen, skrive om den, kæmpe for den, dø for den, gøre alt undtagen *leve* for den.

Vor Omvendelse er som oftest ikke Sorg over det slette, vi har begaaet, men Frygt for, hvad Følger det kan have for os.

FULDMAGT FRA GUD.

Vor femte Trosartikel lyder saaledes: »Vi tro, at en Mand, for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer, maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv er bemyndigede af Gud.«

Dersom den Kirke, hvori vi er Medlemmer, i Sandhed er Guds Kirke og de i denne udforte Ordinancer af guddommelig Oprindelse, da maa det ganske naturligt følge heraf, at de Mænd, der forretter disse hellige Handlinger, maa have Magt og Myndighed fra Gud og deres Handlinger være ligesaa gyldige, som om Gud selv udførte dem. Hvis dette ikke var Tilfældet, vilde de ikke have nogen som helst Værdi, thi der er ingen Middelvej. Og dersom vi ære og agte dem, som Gud har kaldet til at være sine Repræsentanter paa Jorden, da viser vi Ærbodighed mod den guddommelige Fuldmagt, gennem hvilken vi blive Medlemmer af Kristi Kirke.

En Beskikkelse til Præstedommet eller til et hvilket som helst Embede i Kirken er forbundet med et vist Ansvar. Dette Ansvar bestaar forst og fremmest i at besejre og underkue alle onde Lyster og Tilbøjeligheder, overvinde enhver daarlig Vane og Svaghed, modstaa Fristelser og kæmpe imod Vildfarelser, Ugudelighed og Synd i enhver Form i Verden. Endvidere paahviler der ham den Pligt at udvikle sine Evner, at opbygge og uddanne sin Aand og tjene sine Medmennesker.

Saadanne Idealer bør være de fremherskende hos den Mand, der ærer og agter den guddommelige Magt og Præstedømme meddelt ham af dem, der har Fuldmagt dertil fra Gud. Alle slette Vaner og syndige Lyster maa overvindes, hvilket med Lethed kan gøres, naar han tilfulde forstaar og erfarer, at virkelig Lykke og Glæde ikke paa nogen Maade staar i Forbindelse med kødelige Lysters Tilfredsstillelse.

Men ingen er fuldkommen, ingen bliver fuldkommen her paa Jorden og Fuldkommenhed forlanges heller ikke af os,

saalænge vi er her i denne Forkrænkelighedens Tilstand, men det forlanges af os, at vi skal arbejde og kæmpe med Fuldkommenhedens Maal for Øje, og den, der gør dette, vil have Guds Aand hos sig og vil være i Stand til at handle i Kraft af sit Præstedømme saaledes, at hans Handlinger er anerkendte af Gud i det Høje, uagtet han maaske som Menneske er skrøbelig og ofte fejler.

Og alle Guds Kirkes Medlemmer bør respektere og ære den Myndighed, som de selv og andre besidder, thi derved tilkendegiver de for Herren, at de er taknemmelige for og paaskønner de Velsignelser, som de har modtaget gennem hans Tjenere; thi det er ikke Mennesket, vi skal ære, men Præstedømmet, han besidder, og som Gud har skænket ham. Som Præsident Joseph F. Smith ofte sagde: Vi bør respektere og ære dem, som Gud har æret.

Ved at have Ærbødighed og Ærefrygt for den Magt og Myndighed, vi selv har modtaget, faar vi Kraft og Styrke fra Gud til at udføre vort Arbejde, til at udvikle vore gode Sider og forsage det onde, samt til at forrette Evangeliets hellige Ordinancer til vore Medmennesker i Herrens Navn.

I de Sidste-Dages Helliges Hjem bør Kirken og dens Embedsmænd altid omtales med Agtelse, og Forældre, der i Tankeløshed eller dikterede af personlige Modfølelser taler nedsættende om Herrens Tjenere i deres Børns Paahør, saar en Sæd i deres Hjerter, der vil spire frem og dræbe Evangeliets Aand. Den oprindelige Aarsag til mangen en Mands og Kvindes Bortfjernelse fra Kirken kan føres tilbage til netop en saadan Indflydelse i Hjemmet.

Det er ganske rigtigt, at mange af dem, som indtager vigtige Stillinger og har modtaget Præstedømmet, ikke altid lever og handler saaledes, som de burde og skulde, men husk ogsaa paa, at de selv skal staa til Regnskab for Gud. Vanrøgter de deres Kald, da er det en Sag mellem dem og deres Gud. *Vi* bliver kun holdt ansvarlige for den Maade, hvorpaa vi forvalter vort eget Pund, og hvorledes vi respekterer den Magt

og Myndighed, som Gud har skænket til Jorden. Det, som kommer fra Gud, kan ikke forurenes eller forringes i Værdi, selv om de Redskaber, hvorigennem det kommer, er skrøbelige og urene. Det vil komme Modtageren i Hænde, som om det var givet ham direkte af Gud, men de daarlige og urene Kar vil efterhaanden blive kasserede, samlede i en Dynge og opbrændte.

Kun det, som er rent og helligt for Gud, kan bestaa ved hans Komme. Lad os derfor vogte paa os selv og overlade andres Fejl og Synder til den evige Dommer, der betaler hver efter deres Gerninger. *J. S. H.*

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste Kaj E. C. Jørgensen ankom til København den 6. Juli fra England, hvor han har været Missionær i 21 Maaneder, men er nu overført til den danske Mission og beskikket til at arbejde i Københavns Konference.

Ældsterne Aage J. Falslev fra Benson, Utah, og Bryan L. Petersen fra Salt Lake City ankom til København den 24. Juli. Samtidig ankom Præsident Hansens Hustru Søster Anna J. Hansen og Datter Muriel.

Ældsterne Falslev og Petersen er begge beskikkede til at virke i Aarhus Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

EN VILDLEDENDE LÆRDOM.

(Af *C. A. Callis* i »Liahona«.)

»Hver den, som er født af Gud, gør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.« (1. Joh. 3: 9.)

Der er Mennesker, som bruger dette Skriftsted til at bevise

den saakaldte Lære om »fuldkommen Retfærdiggørelse« eller »Læren om Helliggørelse«, hvilken betyder, at et Menneske kan være og er fuldkommengjort i Hellighed i dette Liv eller saaledes »frigjort for Synd«, at han ikke mere kan synde. Denne Opfattelse kommer af en ufuldkommen og fejlagtig Forstaaelse af dette Skriftsteds Betydning.

Profeten Joseph Smith har givet os den rigtige Oversættelse af det ovenanførte Skriftsted, hvilken lyder saaledes:

»Hver den, som er født af Gud, vedbliver ikke i Synd; thi Guds Aand bliver i ham, og han kan ikke vedblive i Synd, fordi han er født af Gud og har modtaget Forjættelsens Helligaand.«

Hver den, som modtager og bevarer Guds Ord i et godt og ærligt Hjerte og lægger Troens Frugter, Taalmodighed og Opofrelse for Dagen, vil ikke vandre bort fra Herren, thi »dersom I vide, at han er retfærdig, da erkender, at hver den, som gør Retfærdighed, er født af ham.« (1. Joh. 2: 29.)

Men et Menneske lukker sig inde i Selvgodhedens skrøbelige Fæstning, naar han mener sig at være frelst, helliggjort og uden Synd. Et saadant Menneske burde foretage en lille Selvundersøgelse og frigøre sig for dette vederstyggelige Hovmod, thi Hovmod staar for Fald. Han burde lægge sig denne Advarsel paa Sinde: »Derfor den, som tykkes at staa, se til at han ikke falder.« (1. Kor. 10: 12.) Apostelen Johannes irettesætter strengt saadanne, som paa denne Maade bedrager sig selv: »Dersom vi sige, at vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.« (1. Joh. 1: 8.) Og i de gamle Skrifter læser vi: »Thi der er ikke et Menneske, retfærdigt paa Jorden, som gør godt og ikke synder.« (Præd. 7: 20.)

I Aabenbaringen om Kirkens Organisation i denne Uddeling gives denne alvorlige Advarsel:

»Og vi vide, at alle Mennesker maa omvende sig og tro paa Jesu Kristi Navn; og tilbede Faderen i hans Navn, og forblive i Troen paa det samme Navn indtil Enden, ellers kunne de ikke blive salige i Guds Rige.

Vi vide ogsaa, at Retfærdiggørelse ved vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Naade er retfærdig og sand,

Og vi vide ogsaa, at Helliggørelse ved vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Naade er retfærdig og sand for alle dem, der elske og tjene Gud med al deres Magt, Sind og Styrke.

Men det er muligt, at Mennesket kan falde fra Naaden og vige bort fra den levende Gud;

Lader derfor Menigheden vogte sig og altid være varagtig i Bønnen, at de ikke falde i Fristelse;

Ja lad endog dem, som er helliggjorte, tage sig i Agt.« (Pagtens Bog 20: 29—34.)

Og de sørgelige Følger, der rammer Mennesker, som lide Skibbrud paa deres Tro og falde fra Naaden, er omtalt i den hellige Skrift. Om saadanne siger Apostelen Peter: »Thi dersom de, efter at have undflyet Verdens Besmittelse ved Erkendelse af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, igen lade sig indvikle deri og overvindes, da er det sidste blevet værre end det første med dem. Thi bedre havde det været for dem ikke at have erkendt Retfærdighedens Vej end efter at have erkendt den at vende sig bort fra det hellige Bud, som var blevet dem givet. Det er gaaet dem efter det sande Ordsprog: »Hunden vender sig om til sit eget Spy, og den toede So til at vælte sig i Solen.« (2. Peter 2: 21—22.)

»Vaager og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kodet er skrøbeligt.« (Matth. 26: 41.)

Fuldkommenhed erhverves lidt efter lidt. Det er et gradvist fremadskridende Arbejde, der aldrig fuldendes helt i dette Liv. »Linie paa Linie, Bud paa Bud, her lidt og der lidt«, er den guddommeligt anviste Vej, ad hvilken vi opnaar Kundskab, Visdom og Naade. »Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og Yndest hos Gud og Mennesker.« (Luk. 2: 52.)

Gud har sorget for vor aandelige Vækst. For at vi kan gaa fremad i den Gerning, hvortil vi er kaldet, og udvikle os i alt det, der horer Kristus, vor Herre, til, er vi grundfæstede paa

Apostles og Profeters Grundvold med Jesus Kristus som Hovedhjørnestenen.

»Og han gav nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister, andre som Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksne Alder, for at vi ikke mere skulle være umyndige, der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens Vind ved Menneskenes Tærningspil, ved Træskhed efter Vildfarelsens Rænkespind; men for at vi, Sandheden tro i Kærlighed, skulle i alle Maader opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus.« (Eph. 4: 11—15.)

Vi maa vedblivende være paa Vagt, thi Vaner og Tilbøjeligheder forandres ikke paa en Time. Der maa foregaa en Forandring med Sindelaget. Vindmøllen er borte, men Vinden er der endnu, og som det har været sagt: »Intet Menneske bliver en Helgen i sin Søvn.« Apostelen Paulus siger, at naar han »vil gøre det gode, ligger det onde for Haanden.« Men han overvandt det, som vi kan overvinde gennem Jesus Kristus, der styrker os. Saaledes vokser vi aandeligt stærkere og stærkere. Vi burde være i Stand til hver Dag at sige: »Jeg er mere, end jeg var i Gaar.«

»Ikke Sorg ejheller Glæder
Er vort Endemaal paa Jord;
Men at vi, naar Dagen hælder,
Er forbi vort Maal i Gaar.«

»Jesus sagde da til de Jøder, som var komne til Tro paa ham: Dersom I blive i mit Ord, er I sandelig mine Disciple.« (Joh. 8: 31.) »Han, som vil betale enhver efter hans Gerninger: dem, som med Udholdenhed i god Gerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv.« (Rom. 2: 6, 7.)

Det blev lovet Kolossenserne, at de skulde blive fremstillede »hellige og ulastelige og ustraffede« for Guds Aasyn, »saa sandt I blive i Troen, grundfæstede og faste, uden at lade eder

rokke fra Haabet i Evangeliet.« (Kol. 1: 22, 23.) Og til de Hellige i en anden Menighed skrev Paulus: »Arbejder paa eders egen Frelse med Frygt og Bæven.« (Fil. 2: 12.)

Vi maa være Hellige i det Indre saavel som i det Ydre. »Naar Kampen begynder i Menneskets Indre, da er han noget værd; Gud bojer sig over hans Hoved.« Det er farligt at hengive sig til aandelig Slummer. I det Øjeblik, vi hviler paa Aarerne, begynder vi at drive nedad Strømmen.

»Men ét gør jeg,« sagde Apostelen Paulus, »glemmende, hvad der er bagved, men rækkende efter det, som er foran, jager jeg imod Maalet til den Sejrspris, hvortil Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus.« (Fil. 3: 14.)

Himmelen naas ej i et enkelt Spring,
Langsomt ad Stigen vi hæver os op,
Varsomt Trin for Trin til vi naar dens Top,
Fra jordisk Møje til en himmelsk Fryd.

I en Tale, holdt ved Konferencen i April 1921, berørte Ældste James E. Talmage Emnet om Betingelserne for Syndsforladelsens Vedvaren. Han sagde:

»Men maaske nogen vil spørge: Naar vi én Gang har modtaget Syndsforladelse, har denne saa ikke vedvarende Gyldighed? Er det muligt, at Gud kan give og senere tage tilbage? Lad os hellere sige, det er muligt og altfor ofte Tilfældet, at Mennesker modtager Gaver fra Gud og derefter forskertser Retten til at beholde dem. . . . At Herren kan tale og omstøde, kan give og tage tilbage, bevidnes af talrige Eksempler i Skrifterne. Jeg kommer netop til at tænke paa en Lignelse fortalt af Guds Søn, medens han var i Kødet, og som i Almindelighed kaldes Lignelsen om den ubarmhjertige Tjener, i hvilken vi finder, at uagtet denne Tjener havde faaet sin Skyld eftergivet, blev denne Eftergivelse senere tilbagekaldt, fordi han havde forspildt Retten til den. . . . Jeg anbefaler eder at læse denne Lignelse. De vil finde den i Matthæus 18. Kapitel, begyndende med det 23. Vers.«

Herren irettesætter Haardhjertethed og Ubarmhjertighed. Han befaler sit Folk at adlyde sine Love, saaledes at de kan

arve Syndernes Tilgivelse og ikke tabe denne store og herlige Velsignelse.

»Sandelig, sandelig siger jeg eder, mine Tjenere, at saafremt I have tilgivet hverandre eders Overtrædelser, saa tilgiver jeg, Herren, eder ogsaa;

Og nu, sandelig siger jeg eder, jeg, Herren, vil ikke tilregne eder nogen Synd; gaar bort og synder ikke mere; men til den Sjæl, som synder, skulle de forrige Synder vende tilbage, siger Herren, eders Gud.

Jeg, Herren, er under Lofte, dersom I gore, hvad jeg siger; men naar I ikke gore, hvad jeg siger, have I ingen Forjættelse.« (Pagtens Bog 82: 1, 7, 10.)

Kong Benjamin, den gode og retfærdige nephitiske Konge og Profet, formanede Folket til at holde sig nær til Herren og stole paa hans Lofter. »Og nu, for disse Tings Skyld, som jeg har talet til eder, nemlig, at I kunne blive ved at have Forladelse for eders Synder fra Dag til Dag, at I kunne vandre skyldfri for Gud, onsker jeg, at I skulle meddele af eders Gods til de Fattige, hvert Menneske efter sin Evne, saasom at fode de Hungrige, klæde de Nogne, besoge de Syge og yde dem Lindring, baade aandelig og legemlig, i Forhold til deres Behov.« (Mosiahs Bog 4: 26.)

De gudfrygtige Mennesker i Almas Dage saa' fremad til Kristi Komme i Kødet: »Og de saa' hen til den Dag og erholdt saaledes Forladelse for deres Synder og vare fyldte af stor Glæde, paa Grund af de Dodes Opstandelse, ifølge Jesu Kristi Vilje og Kraft og Forlosning fra Dodens Lænker.« (Alma 4: 14.)

»Derfor, jeg, Herren, befaler og genkalder efter eget Behag, og alt dette skal hvile paa de Ulydiges Hoveder, siger Herren.« (Pagtens Bog 56: 4.)

PRISNEDSÆTTELSE PAA BØGER.

For at gore det lettere for vore Soskende og Venner i den danske Mission at anskaffe sig de vigtigste af vor Kirkes Bo-

ger, har vi foretaget en meget betydelig Prisnedsættelse paa disse. Priserne indbefatter ikke Porto, men Bogerne kan faas paa alle Konferencekontorer.

Store Mormonsboger	(før 4,50)	nu	Kr.	3,50
Smaa Mormonsboger	(» 2,75)	nu	»	2,00
Smaa Mormonsboger, hæftede	(» 1,25)	nu	»	1,00
Kronet med Herlighed	(» 4,50)	nu	»	3,00
Jorden rundt	(» 3,00)	nu	»	2,00
Joseph Smiths Levnetsløb	(» 3,75)	nu	»	3,00
Evangeliets sande Grundsætninger	(» 2,00)	nu	»	1,00
En Advarsels Røst	(» 2,00)	nu	»	1,00
Den kostelige Perle	(» 2,00)	nu	»	1,50
Bibel-Citater	(» 1,25)	nu	»	0,75
Salmeboger	(» 3,00)	nu	»	2,00
Zions Sange (med Noder)	(» 4,00)	nu	»	3,00
Søndagsskole-Sangbog	(» 0,75)	nu	»	0,60

Nyligt modtaget:

Pagtens Bog, indbunden .... Kr. 5,00

DØDSFALD I AARHUS.

Søster Karen Marie Rasmussen døde i sit Hjem den 25. Juni efter flere Aars tiltagende Sygdom. Begravelsen fandt Sted fra Nordre Kirkegaards Kapel under Ledelse af Konferencepræsident Paul L. Gregersen. Ældste Lauritz Larsen talte ved Baaren og Præs. Gregersen indviede Graven. Hendes Mand, Br. Chr. Rasmussen, kunde ikke overvære Begravelsen paa Grund af Sygdom.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).